

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 366/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. V., Š., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 T 79/96 z 15. júna 2007, ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 28/2007 z 12. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2007 doručená sťažnosť I. V., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. T., B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva spojeného s povinnosťou štátnych orgánov ukladať povinnosti zákonom alebo na základe zákona podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na osobnú

slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 T 79/96 z 15. júna 2007, ako aj postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 28/2007 z 12. septembra 2007.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol spolu s ďalším obvineným P. N. rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 T 79/96 zo 16. októbra 2000 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 2/2001 z 21. marca 2001 uznaný za vinného z pokračovacieho trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a § 250 ods. 1 a 3 písm. b) zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005. Sťažovateľ bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere dva roky nepodmienečne so súčasným uložením trestu zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek obchodnú živnosť na dobu troch rokov, pričom mu bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne so spoluobvineným L. Š. nahradiť poškodenej spoločnosti B., a. s., Z., škodu v sume 1 272 659 Sk.

Sťažovateľ ako odsúdený následne podal so spoluodsúdeným P. N. krajskému súdu žiadosť o vyslovenie premlčania výkonu trestu odňatia slobody, o ktorej tento súd uznesením sp. zn. 4 T 79/96 z 15. júna 2007 rozhodol tak, že výkon trestu sa nepremlčuje. V odôvodnení predmetného uznesenia uviedol, že „... dňa 27. 08. 2001 predseda senátu krajského súdu zaslal OO PZ Šaľa na realizáciu príkaz na dodanie odsúdených do výkonu trestu a prostredníctvom OR PZ v Šali súčasne požiadal o odňatie cestovných dokladov, vzhľadom na obavu, že výkonu trestu sa odsúdení vyhýbajú aj pobytom v cudzine. Súd mal za to, že vykonal viaceré opatrenia smerujúce k výkonu nariadeného trestu, ako vyplýva zo spisového materiálu. Mal za to, že premlčacia doba bola opakovane prerušovaná opatrením predsedu senátu zo dňa 14. 05. 2003 (opatrenie na zrušenie účinkov dočasného pozastavenia príkazu), dňa 30. 3. 2004 (vyžiadanie policajnej hliadky na zrealizovanie

príkazu na dodanie do výkonu trestu) a posledne dňa 22. 09. 2006, urgencia predsedu senátu na dodanie odsúdených do výkonu trestu.“.

Na základe sťažovateľom podanej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu krajského súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tost 28/2007 z 12. septembra 2007 sťažnosť sťažovateľa a P. N. zamietol. V odôvodnení uznesenia poukázal na to, že *„krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, keď výkon trestu odňatia slobody sťažovateľa sa nepremlčuje z dôvodu prerušenia plynutia premlčacej lehoty opatreniami súdu zo dňa 14. 5. 2003, dňa 30. 3. 2004 a posledne dňa 22. 9. 2006, pričom podkladom pre tieto opatrenia bolo vydanie príkazu na dodanie odsúdených do výkonu trestu zo dňa 27. 8. 2001, keď súčasne krajský súd požiadal aj o odňatie cestovných dokladov vzhľadom na obavu, že odsúdení sa výkonu trestu vyhýbajú pobytom v cudzine. S námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa dôvodnosti vydania príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 321 ods. 1, ods. 3 Tr. por. sa vysporiadal tak, že tieto nie sú relevantné, nakoľko dôvodnosť obavy z úteku posudzuje súd, ktorý nariaďuje výkon trestu a toto rozhodnutie nie je preskúmateľné odvolacím súdom. Zároveň poukázal v tejto súvislosti aj na správy OO PZ Šaľa, ÚJKP v Nových Zámkoch, z ktorých vyplýva, že odsúdení sa dlhodobo zdržiavali na neznámom mieste a aj keď sa sporadicky kontaktovali s príbuznými, ani im nebolo známe miesto ich pobytu.“.*

Sťažovateľ nesúhlasí so závermi krajského súdu a najvyššieho súdu z nasledovných dôvodov:

- úkony krajského súdu (vyžiadanie policajnej hliadky na zrealizovanie príkazu na dodanie odsúdených do výkonu trestu z 30. marca 2004, urgencia predsedu senátu krajského súdu z 22. septembra 2006 a opatrenie predsedu senátu na zrušenie účinkov dočasného pozastavenia príkazu zo 14. mája 2003) podľa jeho názoru nie sú úkony smerujúce proti nemu a nemajú oporu v § 321 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005,

- napriek tomu, že z oboch uznesení všeobecných súdov vyplýva, že polícia i sudy vo veci konali, sťažovateľovi nebola doručená ani poštou výzva na nástup do výkonu trestu, hoci si zásielky riadne preberal,

- príkaz krajského súdu z 27. augusta 2001 na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu bol navyše podľa jeho názoru vydaný v rozpore s „vtedy platným Trestným poriadkom“, pretože neexistovala obava z úteku sťažovateľa (čo má podľa sťažovateľa potvrdiť aj ten fakt, že medzičasom riadne vyštudoval vysokú školu formou denného štúdia a napriek opatreniam na štátnej hranici nebol vôbec zadržaný). Sťažovateľ tiež namieta, že najvyšší súd operatívnymi zisteniami vyvrátil a spochybnil dôkazy ním navrhnuté, pričom mu však nedal možnosť sa k týmto operatívnym zisteniam vyjadriť.

Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd a najvyšší súd porušili jeho základné práva podľa čl. 13 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, a preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom nasledovne:

„NS SR svojím postupom a rozhodnutím, sp. zn. 3 Tost 28/2007 zo dňa 12. 9. 2007 v spojení s postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 T 76/96 zo dňa 15. 6. 2007, porušili právo sťažovateľa podľa čl. 13 ods. 1, písm. a) Ústavy SR spojené s povinnosťou štátnych orgánov ukladať povinnosti zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, ako aj právo sťažovateľa na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ považuje postup a rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu za nezákonné a porušujúce jeho základné práva podľa ústavy a právo podľa dohovoru, pretože nevyslovili premlčanie jeho výkonu trestu, hoci boli splnené všetky podmienky premlčania podľa § 90 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 T 79/96 z 15. júna 2007

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02).

Podľa § 185 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) opravným prostriedkom proti uzneseniu je sťažnosť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva k dispozícii účinný opravný prostriedok na dosiahnutie nápravy porušenia svojich práv (sťažnosť), ktorú sťažovateľ podľa svojich tvrdení v sťažnosti aj podal proti uzneseniu prvostupňového súdu. Využitie tejto zákonnej možnosti účinnej ochrany základného práva sťažovateľa vylučuje prijatie sťažnosti ústavným súdom, ktorý môže v zmysle princípu subsidiarity uplatniť svoju právomoc iba vtedy, ak navrhovateľ nemal inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu „Ak o závažných procesných pochybeniach, ktorými sa porušujú aj niektoré zo základných práv alebo slobôd, je oprávnený a povinný rozhodnúť všeobecný súd na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov upravených v príslušnom procesnom poriadku, je právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky pred ich vyčerpaním vylúčená“ (IV. ÚS 10/02, IV. ÚS 115/07). Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 T 79/96 z 15. júna 2007 pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 13 ods. 1 písm. a), čl. 17 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 28/2007 z 12. septembra 2007

Ústavný súd pripomína, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovanych ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, IV. ÚS 287/04).

Ústavný súd sa preto pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

Vychádzajúc zo sťažnosti kľúčovou námietkou sťažovateľa proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu (ako aj napadnutému uzneseniu krajského súdu) bol nesúhlas s právnym záverom najvyššieho súdu vyjadreným v odôvodnení uznesenia sp. zn. 3 Tost 28/2007 z 12. septembra 2007, podľa ktorého opatrenia krajského súdu zo 14. mája 2003, 30. marca 2004 a 22. septembra 2006 boli spôsobilé vyvolať právne účinky prerušenia premlčania výkonu trestu v zmysle § 90 ods. 5 v spojení s § 90 ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3 Tost 28/2007 z 12. septembra 2007 uviedol:

„Krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, keď vyslovil, že výkon trestu odňatia slobody odsúdených sa nepremlčuje z dôvodu prerušenia premlčacej lehoty opatreniami súdu zo dňa 14. mája 2003 (opatrenie na zrušenie účinkov dočasného pozastavenia príkazu na dodanie odsúdených do výkonu trestu), dňa 30. marca 2004 (vyžiadanie policajnej hliadky na zrealizovanie príkazu na dodanie odsúdených do výkonu trestu) a posledne dňa 22. septembra 2006 (urgencia predsedu senátu na dodanie odsúdených do výkonu trestu). Podkladom pre tieto opatrenia bolo vydanie príkazu na dodanie odsúdených do výkonu trestu zo dňa 27. augusta 2001. Súčasne krajský súd požiadal príslušné úrady o odňatie cestovných dokladov, vzhľadom na obavu, že výkonu trestu sa odsúdení vyhýbajú aj pobytom v cudzine.

Námietky týkajúce sa dôvodnosti vydania príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 321 ods. 1, ods. 3 Tr. por. nie sú relevantné, pretože dôvodnosť obavy z úteku posudzuje súd, ktorý nariaďuje výkon trestu; toto rozhodnutie nie je preskúmateľné odvolacím súdom, keďže zákon proti tomuto rozhodnutiu nepripúšťa riadny opravný prostriedok. O dôvodnosti tejto obavy svedčia nakoniec správy Obvodného oddelenia Policajného zboru v Šali a Úradu justičnej a kriminálnej polície v Nových Zámkoch (založené v spise), z ktorých vyplýva, že odsúdení sa dlhodobo zdržiavali na neznámom mieste a aj keď sa sporadicky kontaktovali s príbuznými, ani im nebolo známe miesto ich pobytu. Operatívnymi prostriedkami políciou bolo zistené, že I. V. sa mal zdržiavať na neznámom mieste v Českej republike a P. N. má urobenú plastiku tváre a zmenenú identitu. Previerkou v záložniach v Seredi a Šali bolo od ich majiteľov zistené, že

tieto vlastnia od roku 2002 a o bývalom majiteľovi (odsúdenom N.) nič nevedia. Tieto zistenia sú v protiklade s tvrdeniami odsúdených uvedenými v podanej sťažnosti a svedčia o ich zjavnej účelovosti.

S poukazom na to Najvyšší súd dospel k záveru, že vyššie uvedenými opatreniami krajského súdu smerujúcimi k výkonu trestu o ktorého premlčanie ide, došlo k prerušeniu premlčania výkonu trestu, čím začala od 22. septembra 2006 plynúť nová päť ročná premlčacia lehota v zmysle § 90 ods. 1 písm. d), ods. 5 Tr. zák. “

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom zaoberal s dôvodmi, pre ktoré nemožno v danej veci vysloviť premlčanie výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľa, pričom jeho právny záver o tom, že opatrenia krajského súdu zo 14. mája 2003, 30. marca 2004 a 22. septembra 2006 boli opatreniami v zmysle § 90 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, t. j. opatreniami smerujúcimi k výkonu trestu, o premlčanie ktorého ide, nemožno považovať ani za neodôvodnený, ani za arbitrárny, a preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný.

Ústavný súd nezistil prvky arbitrárnosti ani v argumentácii najvyššieho súdu vo vzťahu k dôvodnosti vydania príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody, pretože v odôvodnení predmetného uznesenia poukázal na skutočnosť, že výsledky operatívneho pátrania založené v trestnom spise sťažovateľa preukázali, že napriek príkazu krajského súdu z 27. augusta 2001 nenastúpil do výkonu trestu (hoci súdy oboch stupňov nepovolili sťažovateľovi odklad výkonu trestu) a dlhodobo sa zdržiaval na neznámom mieste. Ústavný súd tiež poznamenáva, čo napokon vyplýva aj z napadnutého uznesenia, že najvyšší súd nevykonal ďalšie dokazovanie (ako sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol), ale v predmetnom uznesení sa výslovne odvolal na výsledky operatívneho pátrania už predtým založené do trestného spisu sťažovateľa.

Ústavný súd preto pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné toto rozhodnutie označiť za arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ neakceptuje právne názory najvyššieho súdu,

nemožno hodnotiť ako porušenie jeho základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru (obdobne IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 134/08).

Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu neexistuje taká príčinná súvislosť medzi základnými právami sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o tom, že tieto základné práva sťažovateľa boli porušené. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojim vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak podľa názoru ústavného súdu nestalo.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (IV. ÚS 219/03, II. ÚS 24/06, IV. ÚS 46/07).

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. úhrady trov konania).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2008